

Söga eftir M. A. Winther:

Meðan teir tingaðu um aldursstyrk

— Okkara kommuna hefur nóg nógv av avmagum, ið vit megu bløða fyri

(Eitt brot úr eini longri søgu)

Henda sama dagin sum kommunustýrið var komið saman í bygðini S., var Jógvan farin niðan á Nípuna at leggja seg. Hann víldi vera so langt burtur frá fólki sum møgulega; nóg tíðliga fekk hann at vita avgerð teirra. Hann hevði ongur vónir longur um fólks miskunn. Nei, fjaðarleysur hevði hann livað á sínum gomlu døgum, og ikki fór at batna nú, ið út leið.

Hann gekk heilt út á Nípuna og legði seg at hyggja niður á sjógvin. Har var so deyðakýrt í dag. Tóktist tað, sum einki liv var í sjónum, tá ið ein hugdi ógjølla eftir. Jú, inni við bergið var eitt lítið sig í sjónum, men so ógvuliga lítið, rætt sum tá ið maður liggur í blíðum svævni, og bringan gongur spakuliga upp og niður.

Havið er givið í dag. Tað hevur tikið seg út í hesum ódnarveðri, ið verið

hefur; tað hevur rent seg troytt móti berginum. Ja, tað skulu kreftir til dag undan degi at berjast við hesar klettur. Nakað soleiðis sum tit nú berjast, havi eg barst í mini tíð, men eg gavst skjótari enn tit bylgjur; eg átti ikki tykkara áhald. Men lívið er langt at slita á henda hátt, óføra langt og tungt, og so at endanum at liggja undir. At vita, at tað vóru sterkari kreftir, man striddi imóti, enn tær, i einum sjálvum búð! Tað er so troystaleyst at siggja seg soleiðis feldan. At hini nú skulu siggja tað, siggja at eg gavst!

Munnu tey ikki eisini fara at gevast og vera við undirlutan?

Nei, hvi skulu tey tað, tey hava ongantið kent hetta stríðið. Tey hava ikki nýttst at gera tað, lívið hevur lagað seg betur fyri teimum enn so.

Hvi kundi eg ikki eisini liva sum tey? Hvi, ja hatta er sum tann óloysti spurningurin. Tað var lagnan, hon var mær vond. Hvi berast so mong minni fram fyri meg í dag, hvi minnst eg nú, tá ið eg var frægasti maður í bygðini, tá ið einki var óført; tá ið allir vildu vera í parti við mær, í ti parti, hvar eg og synir minir vóru? Minir synir, har er gátan gitin. Mundi eg ikki borið høvðið høgt enn, um teir vóru á lívi! Allir fóru, allir fimm, so við og við, allar tók havið og meir enn tað, dótturmenn eisini. Einasti runnur er eftir, men hann eigur ongan merg og eingi rótskot; trænað er, trænað er. So doyri og fúnar, ja og verður burturblakað og gloymt.

Nú liggur tú blött, hav, liggur og smilist; men tú lúrir, tú vil siggja fólk í neyð, siggja tey dovggja uttan hjálp. Um eg banni tær, hvat nyttar tað, tú lær at tí. Eg havi ofta

hoyrt teg gjørt tað, tá ið eg var tungast.

Soleiðis tosaði Jógvan við seg sjálvan.

Hann hugdi út fyri Nípuna. Har var farið at runa eitt sindur við strondina. Aldan steig upp móti berginum, men seig troytt niður aftur, tí hon hevði rent høvðið imóti.

»Nú grætur tú, tí her maktar tú einki; tað er ikki sum at renna móti einum tummaborði«, helt Jógvan.

Ein nýggj alda, so aftur ein og fleiri; men bergið stóð stint og álvarsamt og skúgvandi tær út frá sær aftur, og tóktist tað Jógvani sum bergið vildi sagt: Ja, berjast tit við meg, eg havi staðið her í harðari dystaleiki enn í dag; eg sparki tykkum bara burtur frá mær. Eg eigi ongur kenslur longur, tað er alt kólnað langt síðan. Eg havi átt stundir til at gjørt meg harðan. Vit kenna hvørt annað, hav, tú veit, at eg eri sterkari, og tó vil tú berjast. Hvussu ofta

hava ikki tær tini runnið mær um leggirnar, og tó herjar tú á aftur.

Hetta hoyrði Jógvan bergið tosa við havið, og hann visti, at tað var satt, og ein gleði var tað honum, at havið ikki var tað sterkara.

Har kom ein litil á titandi oman frá eini keldu, skamt frá har Jógvan lá. Eins og smábarnið, ið sorgleyst spælir úti ein vakran summardag, tóktist ljóðið frá ánni, har hon teskandi og læandi rann oman gjøgnum brekkuna. Verðin var nýggj fyri henni, hon var nýliga komin undan loki, tí sang og elvdi hon seg káta, sprakk um småsteinar, datt um koll og fótaði sær aftur. Hon kendi ikki enn, at havið, tað kalda, álvarsama, stóra hav, har barnalátur má tagna, lá so nær.

»So stutt er liv titt sum frá kelduni og oman á sjógvi«, helt Jógvan, »so stutt vóru tó ikki mini barnaár. Nú noyðist tú at

arbeiða undir strongum harra, tí havið kennir ikki ungdóm og ansar ongari bøn. Tað veitir ikki miskunn. — Ja, soleiðis gongur: upp og niður, gleði og sorg.»

Jógvan fór sær niðan undir Nípuna og setti seg á ein stein nakað frá sjónum. Har hevði hann ofta spælt sum barn, klintrast millum urðar-grótið og uppi í Nípuni. Hann hevði verið oddamaður í øllum leikum.

Hvi mundi lagnan hava skipað alt so tvørligt fyri honum? Mundi teir nú fara at nokta honum aldursstyrk og koyra hann á fattigvesinið? Nei, tað bar ikki til, so ill vóru fólk ikki, vildu ikki vera tað móti honum. Hevði hann ikki slitið, trælað, og mest fyri onnur, ið hann einki skyldaði. Hann mátti slita dupult hart fyri hesi fremmandu, tí annars ansaðu tey tað ikki.

Jógvan græt, hann

club 8 fyri børn
fyri ung —
For baby

fyri vaksin —
fyri øll
For de største

P/f **Møblasølan á Høgabóli**

3850 Saltangará
tlf. 47500